שוקלת שפיר תקור לשמוע מחשם שמע יגע הקכין מחר הפרכם ואיכ ממילא לריך שלילה מחשם דלמא נשמע נוחיש וכשוגן והא דפריך לי מקיפת כו' גם עפי דרך זה יש לפרש כפירכיי זיל דקאי מקיפון והייגו דאם היכא בקיפון לשחוט בשבת גיכ מותר כיון דבשחיטת מפרכתא איש כתי ובשבת ליש שמע יגע לאחר הפרכם כמו בקכין אלא יש להגיה דבקיפון יייל דגרע מקכין דבשלמא קכין דהוא רק בשחיטת איכ כשכבר שחיט ושבת ונטרפו תקור לשלשול משחיכ בקיפון דהוא גם בשחיטת עלמות איכ ליש נפיי מוקלא דעדיין לאו גם לאחר שחיטה לשחיט יש לחוש גם בשבת דיגע אחר הפרכם הולש שמא אין זאת מקום לדאוש דבריכו הכיל מקום דבהמה לקור שבירת עלמות בשבת מחניגת כיונשיל ואח דמשמע מהשיש דמשחשע בקיפון לשבירת עלמות לא מיירי שישחשע בשבת גופא וכיון דשחיטי וקיפון כשלחיי ואיכ גם בקיפון נהי דאש לאוי לשחוש זו אינו מקור לשלשל מקום מוקלא כיון דיאוי לשחוש שכיח אחר שחשיטה שפיר מקור מקום מוקלא ומהגם שאש נפרש קיפת דמתני כפי הירושים זיל דקאי לקכין וזאה גוונאי ניחא דשכקין שוחט זו מיד בשבת דליח שמא יגע מקום שלשול מוקלא כמו שפרשתי בריפת ורק שהקשן פריך לי הכיאשא וכיש בדרכים הרשקושים ושכן כי קאמינא:

והנה שאיל דים לאש על ווהיש שמא שמא יגע בקכין לאחר הפרכם ושיב לריך שלילה לא שכחיב כי יש להגיה כאה שדברי הש"ש הים חולין שם דאי אשו דשחולין בשעשו שחיאיל ש"אשו לכתחילה ומעשה כיון דשוחשתו אינו רק שדברן (עיין רשיי"ל שם) לא גזריכן שמא יגע ואיכ ממילא אין לאוש על ווהיש דרבן דבשבת שחיטה מפרכתא הים כאי ואין לאוש שמא יגע הקכין לאחר הפרכם דאח כל עוחתו אינו רק שדרבן ושדרבן ליש ואוחש לכאחילה כמו בחולין שבשבת עשיק ושפיר ליל שלילה ואיובש קושי מוחיש, אחנש יייל דאכח כיון דבידו לשלול אחריכן זיל שפיל ולא שקילין שדבר ורק אף שדרבן יאחירילין מאחש שמא יגע ולייע

ומרם לאחי שלדבר אחרתי לרכוש אשר עלה על דעיוכי ביושב קושי הכיל אשר הקשיתי דלמא לריך הקכין שלילה לאיך יאמא לאקרקן והוא דלכאורה לריך להבין דברי הוש' ברים חולין שם שאחי שאקשו אח מפרכתא הים כאי דאברי שלושר בשים חולין דאמנה ברישה ליל שאפרכם ואף בלא פרכם כשירה איכ בשבת דלכך אין קושש ואחוש אף שיחיל לבד שמו ולא הפרכם ואחוש איב וכאשר שפיר יאמא ואחי האקשו דאשר יגע בשבר שפיר יאמא ובכוונה עלשה זאח לאחן לענין אח השעל ועשה אינכה רולים לקבל שוב גם בכי עד שיהן לה הרקנה דדיכרא, ולכוכבי לדאש עפי דין אם ביכולה להחיר לו ליפא אפא על אשתו עכשיו השאלה:

תשובה לפעיד הדבר פשוש להחיר ליפא אפא על אשתו ושרש כל שיש אחיכא דמה שכחב לוי ואינו לוי לא מגרע מידי דזאח לא אקרי שנוי לענין פיקוח הגר ואף דהביא אהיק קי' פיע ואחיש קי' קיע אחשיר בעיבדא שלו שכ' כאן וכיכ נפ' יעויש אהי קיון קרייא, אחנש בשוים אחם קופר קיון פיז דעלו טעם להקל, ונפ' חדושי אנשי שם להגאון אהרש"ק כחב בשילוש להחיר בגידין כזה נאש אעפש דזאח לא אקרי שינוי ועיין בשוים רעקיא שפקקים קי' קיז קיש בשאוכח הגאון אהרש"ק פוסק שהחיר גיכ כהוספת שם כאן אר לוי עפיה**) ורק עיקר הטיעוי הוא שאח שבכחב שם חיים ושעולם לא הי נקרא בשם זה וזה וודאי שינוי גמור הוא:

מיברא

*) אייה אאכתי לרשוש בכאן אם שפלא בעיני על דברי השערי שהביא אחיז שרן זיל בשחילת השכועה דלוך אשבר לומר לבשיטה דוושיש לריך גיכ שעשים יהי' אוחר לשעול בשבת כדי להשתמש בו בשלמי שבת בשבת אכילה שא לשיטה זו הוכרחו השוש' ריש אומר בקודש לפרש הברייתא שאותר לשחיעל ביוש דוקא ביוש שחל להיות ערש דרשאי לשחיעל ביוש לצורך ליל שבת ויוש שכין לשבת אבל כשחל ערש בשבת אלא לומר כן הרי שבת וודאי אין שכין ליוש והקושיין אינו רשוי רק בלילה שאול יוש ולשיטה זו שלריך הערשים גם בוושיש אקור בשבת בכל אופן שיהי' כאשר לשדי בלילי יוש דיה כלי שבשאול כו' ושוב כו' עייש היטב ושלא בעיני שלא הרגישו בזה והנה אחיז ערן זיל שלשול בדברי השערי שהיכוח, ולא העיר אזה כי זאח שברי שהדי שאם נאשר דוושיש לריך הערשים אזי אקור לשעול הקיפון בשבת רק אם נאשר דוושיש אלי ערשים אזי שוחר גם בשבת ולי"ש קי' שאוכח שאוכח שאוכח ואין שם שבוי כל החלקים שחי לעיין בהם ואחי רק לעורר בשחי. שוב לשיטי דייל דזאח הוא רק לפי' רשיש שלכאן שאוכ שם אבל לפי' דוושיש לי"ש שאקן שאחר באשר כשאוכח שבת בשבת אם שבת אבל לפי' דוושיש לי"ש שאקן שאחר באשר כשאוכח שבת בשבת אם

**) אייה עשה בדשם קוטרש אחרון לערן בשל שוב גיעין וכאשר שאין להכשיר שכאשר כאן אר לוי ואינו כן שפיטו בשקום עיגון וכאשר שכן הביא אחיז הגאון האשורכים מויה יאחק הלוי אביל האשורב, אייכ גם בדין זה קשה להקל נגד כל הכאו גאונים חולש לכיל אין כיון שהגר פקול שעשם שקיבש בשם אבי שגורשם כשים אחיז עכן זיל ובשרש כי זאח אינו להחיר האשם רק להחיר השעל ליש אשם על אשתו כשאוכח בשבת הלאה (עכיה):